

TOESPRAAK MARION VAN ZOOM, BESTUURDER EGALA ZORG

15 augustus 2024

Welkom allemaal,

En een bijzonder welkom aan onze Indische en Molukse bewoners en familieleden, en naasten van onze bewoners.

Wat goed dat we hier op deze jaarlijkse herdenking weer met zulke aantallen zijn. Het laat zien dat de gevolgen van de oorlog, de Japanse bezetting en Bersiap-periode in Nederlands-Indië, tot op de dag van vandaag nog steeds voelbaar zijn.

Dit heb ik zelf mogen ervaren toen ik een gesprek had met Meneer Donk, een van onze bewoners. Hij is een trouw bezoeker van de herdenking. Voorheen ging hij altijd naar de herdenking in Den Haag, de laatste jaren bezoekt hij de herdenking hier bij Raffy.

Toen ik hem vroeg of hij er ook dit jaar bij zou zijn, was zijn antwoord: "Natuurlijk, ik moet wel". En dat zegt genoeg....

Hij deelde met mij wat hij in zijn jonge jaren in Indonesië had meegemaakt. Zijn gezin moest vluchten nadat ze te maken kregen met geweld en mishandeling. Hij zag hoe zijn vader werd geslagen. Het was niet veilig om langer te blijven. Eerst vluchtten zij naar de grotere steden: Malang, Soerabaja, Jakarta. Daarna vertrok hij samen met zijn vader op 16-jarige leeftijd naar Nederland.

Het mooie aan dit gesprek, is dat meneer Donk al vrij snel begon te vertellen over het leven dat hij hier in Nederland opbouwde. Zo vertelde hij hoe hij zijn vrouw leerde kennen, waar hij meer dan 50 jaar getrouwd mees is geweest en met wie hij zijn kinderen kreeg. Hij vertelde over de mooie reizen die zijn samen hadden gemaakt naar Amerika en Indonesië.

Vol trots liet hij me de foto van zijn kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen zien, die onlangs werd gemaakt toen zij met elkaar uit eten gingen. Een grote, mooie groep waar meneer Donk terecht heel trots op is!

Meneer Donk is niet de enige met een verhaal. Er zijn heel veel bewoners van Huize Raffy, en ook op andere plekken in Breda en Nederland, die een soortgelijk verhaal hebben.

Het thema van dit jaar is 'Licht in de duisternis'. En dat thema spreekt mij erg aan. Want uit de gesprekken die ik voer blijkt wel, hoeveel je ook hebt meegemaakt, hoeveel ellende je ook hebt gezien: er is altijd licht.

Ik zie letterlijk de glinstering in de ogen van onze bewoners wanneer ze trots vertellen over hun kinderen, wanneer ze delen hoe ze hun echtgenoot hebben ontmoet of wanneer ze een foto laten zien van hun kleinkinderen.

Natuurlijk is er ook verdriet. Dat verdriet is vaak zo groot, dat er niet eens over wordt gesproken. Want ook dat is iets wat ik terug hoor bij onze bewoners. Jaarlijks moeten we daarom stilstaan bij de verschrikkelijke gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden. Hiervoor zal ik straks samen met meneer Donk een bloemstuk leggen namens Egala Zorg.

Gelukkig is er altijd licht. Licht in de vorm van liefde van je naasten en licht in de vorm van warmte en verbinding. Laten we dat licht, met elkaar, vooral blijvend laten schijnen.